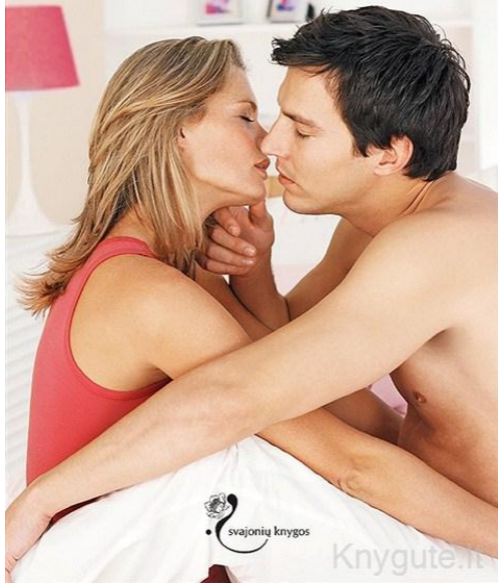

JESSICA BIRD

*Vienišas
tarp milijonu*

 svajonių knygos

Knygute.lt

Jessica Bird

VIENIŠAS TARP MILIJONŲ

Romanas

Versta iš: Jessica Bird, *The Billionaire Next Door*,
Silhouette Books, 2007

© Jessica Bird, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Asta Zuoza, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

ISBN 978-609-406-794-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Mano mylimai šeimai

1

- Taip, tikrai, aš girdėjau, kad jis čia bus šį vakarą.

Jaunasis investicijų skyriaus bankininkas žvilgtelėjo į savo draugužį Fredį Vilkoką.

- Obanjenas? Gal išprotėjai? Šiuo metu jis pačiame „Condi-Foods“ jungimo įkarštyje.

- Aš paklausiau jo pavaduotojo. - Fredis timpltelėjo savo „Hermès“ kaklaraištį. - Šis vakaras pažymėtas jo darbo kalendoriuje.

- Jis tikriausiai niekada nemiega.

- Dievams nereikia miego, Endriau!

- Na, tai kur jis?

Iš patogaus Valdorfo-Astorijos pokylių salės kampo jie apžvelgė ambicingiausius Manhata-
no žmones ieškodami asmens, vadinamo Die-
vaičiu.

Šonas Obanjenas buvo jų viršininko viršinin-
kas, trisdešimt šešerių metų amžiaus, bet jau
gerai žinomas Volstrite. Jis vadovavo duomenų
kaupimo ir jungimo skyriui Sterlingo Ročeste-
ryje ir galėjo vienu mirksniu sumokėti milijar-
dinius kreditus arba nutraukti svarbų sandorį,
jeigu jo netenkino pinigų suma. Nuo savo atsi-

radimo Volstrite pradžios jis vykdė sėkmingus korporacijų jungimus, vieną pelningą sandorį po kito. Niekas negalėjo pasigirti nei tokiais laimėjimais, nei tokia nuojauta. Nei gebėjimu išlukštenti užkietėjusius finansininkus kaip riešutėlius. Žmonės vadino jį kalės vaiku, ką rodė ir jo inicialai¹.

Iš tiesų Obanjenas buvo ne tik Dievas, bet ir rakštis bankininkų pasaulyje. Kilęs iš Pietų Bostono, ne iš Grinvičo. Vairavo maseratį, o ne mercedesą. Jam nerūpėjo nei žmonių genealoginiai medžiai, nei europietiška kilmė. Kilęs iš neturtingos šeimos Obanjenas sugebėjo įstoti į Harvardo verslo mokyklą ir ją baigti, kartu dirbdamas Dž. P. Morgano banke konsultantu.

Kai įniršdavo, vis dar prasiverždavo jo pietietiškas akcentas.

Turtuoliai, avintys baltus batus ir priklausantys užmiesčio klubams, šalindavosi jo, kol prireikdavo finansinės paramos jų korporacijų plėtrai.

Obanjenas buvo tikras pinigų gavimo meistras. Valdė ne tik visus banko fondus, bet ir

¹ SOB – Sean O’Bynon inicialai arba son of a bitch (angl. kalės vaikas) pirmosios raidės (čia ir toliau – vert. pastabos).

turėjo ryšių su įtakingais asmenimis, tokiais kaip garsusis Nikas Farelas ar dabartinis Masačusetso gubernatorius Džekas Volkeris. Daug kas svajojo būti tokiu kaip Obanjenas – maištininku, turinčiu didžiulę galią, bebaimiu stereotipų laužytoju, dievaičiu.

– O Dieve, tai jis! – Endrius ištempė kaklą.

Šonas Obanjenas įžengė į pokylių salę, tarsi jis čia būtų šeiminkas. Ne tik Valdorfo pokylių salės, bet ir viso Niujorko. Vilkėjo įspūdingą juodą kostiumą plonais dryželiais, ryšėjo ryškiai raudoną kaklaraištį, o lūpose, kaip visada, žaidė ciniška šypsosenėlė.

– Jis visas „Gucci“, turėjo kainuoti penkis gabalus.

– Smulkmena. Girdėjau pernai jis išleido ketvirtį milijono laikrodžiui.

– Pusę milijono. Patikrinau parduotuvėje.

Obanjeno plaukai buvo tokie pat tamsūs kaip kostiumas, griežtų bruožų veidas, lenkti antakiai ir būdą atitinkantis kūno sudėjimas – jis buvo aukštas, tvirtas ir plačiapetis, ne tik dėl kamšalo švarko pečiuose. Sklido gandai, kad triatlono rungtys jam – vieni niekai.

Obanjenui pasirodžius žmonės it bičių spiečius apsupo jį, spaudė ranką, plojo per petį,

šypsojosi. Jis patraukė toliau, o jam iš paskos lyg vualis nusidriekė visa aukštuomenės grietinėlė.

- Jis eina čia, - sušnypštė Endrius.

- O Dieve, ar mano kaklaraištis nepersikreipęs?

- Ne, o mano?

- Viskas gerai.

- Aš tuoj pridėsiu į kelnes.

Lizė Bond žvelgė į tuščią ligoninės lovą ir galvojo apie žmogų, kuris gulėjo joje pastarąsias šešias dienas. Nebebuvo jam reikalingų intraveninių kateterių, širdies monitoriaus, deguonies kaukės. Buvo dingęs ir defibriliatorius, neatgaivinęs jo prieš keturiasdešimt penkias minutes.

Edis Obanjenas mirė vienas, sulaukęs šešiasdešimt ketverių. Ji nukreipė žvilgsnį į langą, už kurio tekėjo Bostono Čarlso upė. Lizė dirbo slaugytoja, taigi buvo įpratusi prie palatų, stipraus dezinfekavimo skysčio kvapo, plikų sienų ir tylios nevilties. Bet į šitą palatą atėjo kaip draugė, ne kaip sveikatos priežiūros darbuotoja, ir į viską žvelgė kitomis akimis. Čia taip tuščia ir tylu.

Ji vėl žvilgtelėjo į lovą. Gaila, kad Obanjenas

mirė vienas. Norėjo būti šalia, buvo jam tai pažadėjusi, bet kai ištiko lemiamas miokardo infarktas, buvo kitame miesto gale, dirbo Roksberio sveikatos centre. Nespėjo net atsiveikinti. Šis vyras vienas iškentė visą jam tekusį skausmą. Kai jai paskambino ir pranešė apie jo mirtį, ji iš karto išvažiavo iš darbo ir su sirena atlėkė čia. Nors mirusiems laikas neberūpi ir jis niekada nesužinos, kaip Lizė skubėjo, bet jai atrodė, kad taip reikia.

- Lize?

Lizė atsisuko. Tarpduryje stovėjo jos mėgstama kolegė.

- Sveika, Tereza.

- Turiu jo daiktus, su kuriais jis atvažiavo. Jie buvo priėmimo skyriuje.

- Ačiū, kad atnešei. - Ji liūdnai nusišypsojo dėkodama draugei už pastangas.

Skaidriame plastiko maišelyje buvo gerokai padėvėtas chalatas ir languota pižama, kuria Obanjenas vilkėjo, kai praeitą sekmadienį pirmą valandą nakties buvo atvežtas į priėmimo skyrių. Kokia siaubinga naktis, pabaigos pradžia. Kai jis paskambino vidurnaktį ir pasiskundė skausmu krūtinėje, Lizė atlėkė laiptais į jo butą. Pastaruosius dvejus metus Obanje-

nas buvo ne tik jos nuomojamo buto savininkas, bet ir draugas. Jai prireikė greitos reakcijos ir profesionalumo, kad tinkamai nuspręstų, ką daryti. Galų gale, nekreipdama dėmesio į jo prieštaravimus, ji paskambino pagalbos telefonu. Greitosios pagalbos automobilis atvažiavo labai greitai, Lizė įsiprašė vykti kartu, nors Obanjenas aiškino, kad jam pagalbos nereikia.

Toks jis jau buvo. Greitai supykstantis, visada vienas. Vis dėlto jam reikėjo Lizės. Jo akys ašarojo iš baimės visą kelią nuo Pietų Bostono iki ligoninės Bikon Hile, jis spaudė jai ranką, kol jai užtirpo pirštai. Turbūt jautė, kad nebegriš namo.

- Žinojau, kad atsitikus nelaimei reikia susisiekti su tavimi, - tarė Tereza, - bet gal jis turėjo artimųjų?

- Sūnų. Neleido jam skambinti. Tik jei kas nors atsitiks. Ir atsitiko.

- Susisiek su juo, gerai? Nebent tu pati pasirūpinsi palaikais...

- Aš jam paskambinsiu.

Tereza priėjusi spustelėjo Lizei petį.

- Na, kas tau?

- Privalėjau būti čia.

- Tu ir buvai. Mintimis.

Lizei papurčius galvą, Tereza pridūrė:

- Iš kur galėjai žinoti?

- Na, tik... Jis buvo vienas. Aš to nenorėjau.

- Lize, tu taip visais rūpiniesi. Ar pameni, kaip medicinos mokykloje aš palūžau likus trims savaitėms iki baigimo? Nebūčiau išsikapsčiusi be tavo pagalbos.

Lizė šyptelėjo.

- Būtum.

- Nenuvertink savęs, tu labai padėjai.

Tereza pasuko link durų.

- Klausyk, jei tau ar tam jo sūnui ko nors prireiks, pranešk man ar kuriai nors merginai.

- Gerai, ačiū, Tereza.

Slaugytojai išėjus, Lizė pasidėjo plastikinį maišelį ant pliko lovos čiužinio ir paieškojusi surado gerokai nutrintą piniginę. Atsegdama ją ramino save, kad nesikėsina į pono Obanjeno privatumą, bet vis tiek jautėsi nesmagiai.

Galų gale aptiko keturis kartus sulenktą plokščią lyg išdžiūvęs medžio lapelis popierėlį. Turbūt jau senokai jį čia laikė. Jame buvo vardas ir telefono numeris, prasidedantis kodu 12. Atrodo, jo sūnus gyvena Manhatane. Lizė prisėdo ant lovos ir išsiėmė mobilųjį. Ne, dar neskambins. Reikia šiek tiek atsigauti. Dabar ji

jautēsi lyg gyvūno iškamša prairusiu šonu, iš kurio ima byrėti pjuvenos.

Vēl pažvelgē į maišelį ir nuliūdo.

Per pastaruosius dvejus metus ponas Obanjenas jai tapo lyg tėvas. Šiurkštus, atžarus, nedraugiškas – toks ir liko... Bet tai buvo tik kaukė. Laikui bėgant jo sveikata prastėjo, jis priprato prie Lizės, o Lizė prie jo – visada laukė jos ateinančios, nerimavo, kad vairuoja tamsoje, klausinėjo, kaip sekėsi darbe, ką galvoja. Širdis silpo, o jų tarpusavio ryšys stiprėjo. Lizė vis daugiau juo rūpinosi: nupirkdavo produktų, valydavo namus, tvarkydavo jo reikalus, sek-davo, kad laikytųsi gydytojų nurodymų. Lizei patiko jaustis reikalingai. Iš prigimties linkusi rūpintis kitais, ji neturėjo nei vyro, nei vaikų, tik keistuoLę sunkaus būdo motiną. Ponas Obanjenas jai suteikė galimybę juo rūpintis.

Lizė įsivaizdavo jį sėdintį savo svetainėje priešais televizorių su akiniais ant nosies galo ir kryžiažodžių knygele ant ranktūrio.

Jis buvo liūdnas ir vienišas, bet niekada to neparodė. Lizė pati buvo truputį liūdna ir vie-niša, taigi lengvai atpažino jo akyse tuos pa-čius šešėlius, kuriuos matydavo savosiose, žiūrėdama į veidrodį. Dabar pono Obanjeno nebėra.

Ji vėl pažvelgė į mobilųjį telefoną ir popiečiaus lapelį, išimtą iš piniginės. Jo sūnus vardu Šonas. Lizė pradėjo rinkti numerį, bet persigalvojo, pasiėmė maišelį su pono Obanjeno daiktais ir išėjo į lauką. Kalbant su jo sūnumi, jai prireiks gryo oro.

Šonas Obanjenas stovėjo Valdorfo pokylių salėje, šypsojosi Maršalui Viljamsonui trečiajam ir galvojo apie tai, kaip šis bandė sutrukdyti jam įstoti į Kongreso klubą. Nepavyko, nors senis Viljamsonas labai stengėsi.

- Tau nėra lygių, - kalbėjo Viljamsonas. - Esi man reikalingiausias žmogus vykdant „Condi-Foods“ sujungimo sandorį.

Šonas suvokė, jog Viljamsonas taip pat prisimena, kad balsavo prieš jį, ir dabar pataikauja.

- Ačiū, Maršalai. Paskambink mano asistentei, ji suplanuos susitikimą.

- Ačiū, Šonai. Kai tiek gero padarei Trolių statybų bendrovei, aš žinau, kad tu...

- Paskambink asistentei. - Šonas paplojo Maršalui per petį nutraukdamas jį, nes darėsi nuobodoka būti taip glostomam. Ypač kai tai daroma nenuoširdžiai ir tik dėl verslo. - Einu išgerti. Pasimatysime kitą savaitę.

Nueidamas jis vis dar šypsojosi. Matyti, kaip žmonės, kurie jį žemino, pamina savo išdidumą, buvo atlygis už socialinę nepagarbą, kurią teko nuolat patirti. Volstrite galiojo vienintelė auksinė taisyklė: kieno rankose pinigai, tas valdo. Nors nekilmingas, Šonas buvo tikra aukso kasykla.

Eidamas prie baro jis apžvelgė pokylių salę. Nebuvo net tokios minties, kad kas nors iš šių žmonių galėtų būti jo draugas. Jie arba sąjungininkai, arba priešai, arba ir tie, ir tie. Dar buvo gerų pažįstamų, norinčių su juo nusifotografuoti, ir moterų – buvusių meilužių. Jis neturėjo nė vieno itin artimo žmogaus ir jam tai tiko.

- Sveikas, Šonai.

Jis žvilgtelėjo į kairę ir pamanė: „A, taip, vyrus medžiojanti barakuda.“

- Sveika, Kandise.

Prie jo prisigretino šviesiaplaukė putliomis lūpytėmis ir didžiulėmis nenuoširdžiomis akimis. Ji vilkėjo juodą suknelę gilia iškirpte, pro kurią buvo beveik matyti bamba, o chirurgo patobulintos vertybės išstatytos lyg parduoti. Jokių abejonių....